

Arrest

nr. 101 694 van 25 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 19 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN ELST, loco advocaat S. GEUKENS, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 16 november 2011 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 20 december 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven van 21 december 2012 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Kazachs staatsburger van Oeigoerse origine te zijn, geboren op 15 mei 1967 te Chilik, Kazachstan. U bent wettig gehuwd met G.(...) A.(...) (...) en samen hebben jullie 4 kinderen. In

2001 startte u met een eigen zaak. Vanaf het begin betaalde u maandelijks 300\$ aan een zekere kapitein M.(...), een politieagent. Omdat zulks een min of meer gangbare praktijk was in uw herkomstland, had u hier geen problemen mee. Uw moeder, van haar kant, steunde de voorbije jaren de Oeigoerse gemeenschap in China. Ze gaf er financiële steun aan behoeftige Oeigoeren. Tijdens een missie in de zomer van 2010, waarbij ze vergezeld was door uw broer en zus, kwam uw moeder om het leven. U hoorde achteraf geruchten, waaruit bleek dat uw moeder om het leven was gebracht met een dodelijke injectie. Na haar overlijden, besliste u om het liefdadigheidswerk van uw moeder voort te zetten en de Oeigoerse gemeenschap in China te blijven steunen. In augustus 2011 kreeg u van (medewerkers van) kapitein M.(...) te horen dat u in plaats van de gebruikelijke 300\$, 1000\$ per maand zou moeten afdragen aan de plaatselijke autoriteiten (politie) van Chilik, omdat de autoriteiten bezwarende informatie over u hadden, in casu over uw steun aan de Oeigoerse gemeenschap in China. Omdat de druk voor u en uw gezin onhoudbaar werd, besliste u om naar Almaty te verhuizen. U ging wel nog regelmatig naar Chilik voor uw werk. Op 19 september 2011 werd u in uw woonst in Almaty opgepakt en meegenomen voor verhoor. Al vrij snel werd u terug op vrije voeten gesteld, nadat u ermee had ingestemd om als informant voor de Kazachse autoriteiten te werken. Op weg naar huis, na deze vrijlating, werd u door onbekenden hardhandig aangepakt. U diende gehospitaliseerd te worden en omdat u het slachtoffer was geworden van fysieke agressie werd er een medische expertise uitgevoerd. Tijdens uw hospitalisatie werd uw zoon kortstondig opgepakt en daarbij werd zijn mobiele telefoon, waarmee hij een foto had gemaakt van uw arrestatie thuis, in beslag genomen. Omdat u geen oplossing zag voor uw problemen met de autoriteiten in uw herkomstland en zou blijven weigeren om als informant te werken, besloot u om uw herkomstland te ontvluchten. Op 13 november 2011 verliet u Kazachstan, vanaf de burgerluchthaven van Almaty, op legale wijze. U vloog, samen met uw gezinsleden, naar Praag. Van daaruit reisde u per bus verder naar België. U kwam op 16 november 2012 in België aan. U vroeg er dezelfde dag asiel, samen met uw partner, G.(...) A.(...) (...). Zij verbindt haar asielmotieven aan de uwe.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor uw huidige asielaanvraag beroept op problemen met de autoriteiten in uw herkomstland omwille van uw etnische origine. U werd ervan verdacht om steun te hebben gegeven aan Oeigoeren in China.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat Oeigoeren met het Kazachs staatsburgerschap die het onafhankelijkheidsstreven van de Chinese Oeigoeren steunen of opkomen voor het respecteren van de mensenrechten van de Oeigoeren in China, weliswaar druk kunnen ervaren vanwege de Kazachse autoriteiten. Enkel in enkele gevallen, ten aanzien van personen met een bijzonder profiel, bv. een journalist of leiders van de Oeigoerse gemeenschap, mondde deze druk uit in ernstigere problemen.

Welnu, wat u betreft, kan niet worden gesteld dat u dergelijk profiel bezit of u zou worden toegeschreven. U gaf enkel wat financiële steun aan Oeigoeren in China. Het is niet aannemelijk dat u om deze reden vervolging hebt ondergaan of te vrezen hebt. Dit blijkt eens te meer uit de vaststellingen uit het onderzoek van uw dossier.

Vooreerst moet opgemerkt worden dat uw verklaringen op een essentieel onderdeel van uw asielrelaas tegenstrijdig zijn met de verklaringen van uw partner en zelf bent u daarenboven ter zake niet consistent.

Zo blijkt uit uw verklaringen dat u naar aanleiding van een fysieke aanval, op 19 september 2011, gedurende enkele dagen in een ziekenhuis verbleef. Uw partner kwam u niet bezoeken in het ziekenhuis; u waarschuwde haar op 20 september (2011) wel telefonisch dat u 's anderendaags terug naar huis zou keren (CGVS, gehoorverslag 1, p.8). Uw partner, van haar kant, verklaarde (CGVS, gehoorverslag 1, G.(...) A.(...), p.3) dat zij u, na uw arrestatie, terugzag op de dag dat u het ziekenhuis verliet. De vraag of u haar van uw terugkeer naar huis vooraf op de hoogte had gebracht, beantwoordde zij negatief (CGVS 1, gehoorverslag partner, p.3). Uw partner werd meteen daarop met de vastgestelde tegenstrijdigheid geconfronteerd, maar haar reactie ("Dat herinner ik me dan niet.") is niet afdoende om de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen. Welnu, aangezien uw hospitalisatie, ten gevolge van een fysieke aanval, een ingrijpende gebeurtenis was, die bovendien een cruciale rol speelde in uw beslissing om uw herkomstland te ontvluchten, mocht van u en uw partner verwacht worden dat jullie eenduidige verklaringen zouden afleggen over het al dan niet aankondigen van uw terugkeer uit een ziekenhuis. Tijdens uw tweede asielgehoor verklaarde u dan weer (CGVS 2, p.7) dat u uw partner telefonisch wilde op de hoogte brengen van uw terugkeer naar huis, maar dat ze uw telefonische oproep niet beantwoordde. U werd geconfronteerd met uw eerdere verklaringen, waarna u zich beroept op geheugenproblemen (CGVS 2, p.7), maar u erkent deze niet aan de hand van betrouwbare stukken te kunnen staven; u had een medisch dossier in Almaty, maar dat bevatte geen informatie waaruit zou blijken dat u daadwerkelijk te kampen hebt met geheugenproblemen

(CGVS 2, p.8). Vermits u zich op andere momenten niet op ernstige geheugenproblemen beroept en evenmin melding maakt van het bestaan van medische attesten ter zake, kan uw uitspraak als een blote bewering bestempeld worden. De vaststelling dat u eerst tegenstrijdige verklaringen met uw partner aflegt over een belangrijk element van uw asielrelaas, om uw verklaringen vervolgens tijdens uw tweede asielgehoor bij te sturen, doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Immers, van u, als asielzoeker, wordt verwacht dat u consistent en niet tegenstrijdig bent over belangrijke aspecten van uw asielrelaas. Aangezien bij u wel dergelijke inconsistentie en tegenstrijdigheid werd vastgesteld, wordt uw geloofwaardigheid reeds in ernstige mate ondermijnd.

Er moet worden opgemerkt dat uw verklaringen trouwens op meerdere belangrijke punten weinig consistent zijn en meermaals nemen uw verklaringen een ongerijmde wending, waardoor uw geloofwaardigheid verder ondergraven wordt.

Ter staving van uw huidige asielaanvraag legde u 3 oproepingen neer. Er werd u gevraagd of u deze oproepingen persoonlijk in ontvangst nam. U verklaart dat u ze alle 3 persoonlijk ontving in Chilik (CGVS 2, p.5). Daarop werd u attent gemaakt op het feit dat u elders verklaarde ondergedoken te hebben geleefd in Almaty op het moment dat de oproepingen werden uitgereikt. Hierop wijzigt u uw net daarvoor afgelegde verklaringen en beweert u dat u oproepingen persoonlijk werden overhandigd en andere niet. U werd geconfronteerd met de ongerijmde wending in uw verklaringen (CGVS 2, p.5), waarop u verklaart dat u dat soort dingen niet goed uit elkaar houdt en u herhaalt dat u niet elke oproeping persoonlijk ontving. Uit uw verklaringen moet verder blijken dat uw moeder medische problemen kreeg in China. Er werd u gevraagd of uw moeder in China in een ziekenhuis werd opgenomen. U beantwoordt de vraag eerst negatief (CGVS 2, p.11) om meteen daarop te verklaren dat ze waarschijnlijk toch naar een ziekenhuis ging. Meteen daarop werd u nogmaals uitdrukkelijk gevraagd of uw moeder in een ziekenhuis werd opgenomen in China, waarop u antwoordt: "Jazeker." (CGVS 2, p.11). Uw verklaringen ter zake kunnen bijgevolg als zeer volatiel bestempeld worden, temeer daar het gaat over een belangrijk aspect van uw asielrelaas. Op de vraag of uw moeder alleen in China was tijdens haar laatste reis (juli 2010), antwoordt u (CGVS 2, p.11) dat uw zus bij haar was. Meteen daarop verklaart u (CGVS 2, p.11) dat uw zus wel vaker met uw moeder naar China reisde. Korte tijd later werd u gevraagd hoe vaak uw zus uw moeder naar China vergezelde, waarop u eerst verklaart (CGVS 2, p.12) dat zij dat niet zo vaak deed om meteen daarop te beweren dat het eigenlijk de eerste keer was dat uw zus met uw moeder meereisde. Ook hier blijken uw verklaringen zeer volatiel te zijn.

Verder, u zou met met een zekere kapitein M.(...) problemen gekend hebben in uw oorspronkelijke verblijfplaats Chilik. U verklaarde (CGVS 1, p.15) dat hij nooit naar u thuis kwam, hij kwam altijd naar uw werk. Tijdens uw tweede asielgehoor werd u gevraagd waar kapitein geld van u kwam ophalen, waarop u dan weer verklaart dat het soms thuis en soms op het werk gebeurde (CGVS 2, p.15). Daarop werd u gevraagd of uw partner hem ooit heeft gezien. U verklaart dit niet te weten (CGVS 2, p.15). Meteen daarna verklaart u dan weer dat de genaamde M.(...) nooit bij u thuis geld kwam ophalen (CGVS 2, p.16). U werd met de ongerijmde wending van uw verklaringen geconfronteerd en daarop zegt u dat de betrokkene misschien wél een paar keer bij u thuis is geweest (CGVS 2, p.16). Over een persoon die een dermate belangrijke rol speelt in uw asielrelaas, legt u bijgevolg eens te meer volatiele verklaringen af. Welnu, uit hetgeen voorafgaat moet worden geconcludeerd dat uw verklaringen op meerdere punten weinig consistent zijn en een ongerijmde wending nemen. Van asielzoekers wordt verwacht dat zij hun asielrelaas aannemelijk maken onder meer door consistente verklaringen af te leggen over aspecten die betrekking hebben op hun asielrelaas. De vaststelling dat u dermate weinig consistent bent, bevestigt uw gebrek aan geloofwaardigheid.

Er kan, in het verlengde van de vorige vaststelling, worden opgemerkt dat uw opeenvolgende verklaringen ten overstaan van de Belgische asielinstanties, over uw verblijf in Almaty in 2011, evenmin consistent zijn.

Tijdens uw eerste uitgebreid asielgehoor werd u gevraagd wanneer u zich in Almaty ging vestigen. U verklaart dat het ergens in augustus 2011 was (CGVS 1, p.3). Nochtans had u bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard dat u begin 2011 reeds naar Almaty verhuisde ("Verklaring", DVZ, vraag 9: Laatste exact adres). U werd geconfronteerd met uw eerdere verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, maar u loochent deze enkel (CGVS 1, p.3) en biedt bijgevolg geen afdoende uitleg voor een aanzienlijke tegenstrijdigheid. Ook deze vaststelling bevestigt uw gebrek aan geloofwaardigheid.

Er moet worden opgemerkt dat uw verklaringen niet te rijmen zijn met de inhoud van een door u voorgelegd stavingsstuk, waardoor uw geloofwaardigheid verder wordt ondermijnd, maar ook gereede twijfel ontstaat over de authenticiteit van het betreffende document.

U verklaart (CGVS 1, p.8) dat u uw partner op 20 september 2011 op de hoogte bracht dat u de volgende dag, in casu op 21 september 2011, naar huis zou komen uit het ziekenhuis. Kort voordien verklaarde u dat u op 19 september 2011 werd gearresteerd en na enkele uren werd vrijgelaten; tijdens uw terugkeer naar huis werd u aangevallen (geslagen) en daarbij liep u

verwondingen op, die nadien zouden gerapporteerd zijn in de door u voorgelegde forensische expertise. Blijkens dit document zou u geslagen zijn op 21 september 2011 en dus niet op 19 september 2011. Toen u met deze informatie uit het expertiseverslag werd geconfronteerd, verklaarde u (CGVS 1, p.8) dat de expertise werd uitgevoerd op 21 september 2011. Vervolgens werd u met andere informatie uit het expertiseverslag geconfronteerd, waaruit zou blijken dat de expertise op 22 september 2011 werd uitgevoerd. Daarop vraagt u om het expertiseverslag te mogen inkijken en vervolgens beweert u dat de informatie in het bewuste verslag dan foutief is (CGVS 1, p.8), maar verder biedt u geen afdoende uitleg voor het feit dat uw verklaringen chronologisch allerm minst blijken te kloppen met de inhoud van een belangrijk stavingsstuk. Welnu, gezien het bij u vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid en uw niet te rijmen verklaringen over een belangrijk bewijsstuk, ontstaat gereede twijfel over de authenticiteit van het bewuste document, maar daarnaast ook aan de geloofwaardigheid van een essentieel element van uw asielrelaas. Ook tijdens uw tweede asielgehoor werd u met de hiervoor uiteengezette vaststelling geconfronteerd en er werd u uitdrukkelijk gewezen op het feit dat uw verklaringen inderdaad niet te rijmen zijn met een belangrijk bewijsstuk. U erkent het belang van deze opmerking, maar u geeft aan verder niets te kunnen inbrengen als verschoningsgrond (CGVS 2, p.7). Daarnaast kan nog opgemerkt worden dat u aangeeft niet te weten in welk ziekenhuis uw broer het bewuste document ging afhalen (CGVS 2, p.5-6). U verklaart deze onwetendheid door het feit dat u reeds in België verbleef toen uw broer het document ging afhalen (CGVS 2, p.6), maar u weet evenmin hoe uw broer wist waar hij het bewuste document zou moeten gaan afhalen. Ten slotte werd u nog gevraagd op wiens verzoek of in wiens opdracht de forensische expertise was gebeurd, maar u verklaart zich dit evenmin te kunnen herinneren; misschien deden artsen dat automatisch (CGVS 2, p.6). Het expertiseverslag vermeldt nochtans dat het forensisch medisch onderzoek gebeurde "op basis van een verordening van onderzoeksrechercheur (...)". Op basis van de hiervoor gedane opeenvolgende vaststellingen wordt uw geloofwaardigheid verder ondermijnd en wel in ernstige mate.

Er moet verder worden opgemerkt dat u onaannemelijk onwetend bent over meerdere belangrijke elementen van uw asielrelaas.

U verklaart (CGVS 2, p.13) dat u vrij vaak naar China ging. Via uw moeder leerde u er een man kennen, die een soort broer van u werd, maar van deze man kent u enkel de voornaam, Oscar (CGVS 2, p.13). Zijn familienaam kent u niet en u weet eigenlijk ook niet goed wat hij zoal deed. Evenmin weet u of hij familie in Kazachstan had (CGVS 2, p.14). Uit uw verklaringen blijkt dat uw moeder in China in verdachte omstandigheden om het leven zou gekomen zijn. U verklaart (CGVS 1, p.10) dat met behulp van een goede kennis haar lichaam werd gerepatrieerd, maar van deze persoon, die u nochtans omschrijft als een goede kennis, kent u alleen de voornaam, A.(...). Eerder zou uw moeder in een ziekenhuis in China zijn opgenomen. Dat wist u omdat u voortdurend telefonisch contact had met uw moeder (CGVS 2, p.11). U weet echter niet waar of in welk ziekenhuis uw moeder in China werd opgenomen (CGVS 2, p.11), wat minstens opmerkelijk is, omdat u niet alleen telefonisch contact met uw moeder onderhield, maar u verklaart ook (CGVS 2, p.11) dat uw zus uw moeder in China vergezelde en uw broer uw moeder er later vervoegde. Bijgevolg mocht van u verwacht worden dat u zou weten waar uw moeder gehospitaliseerd was. U verklaart (CGVS 1, p.11) dat bij de herdenking van het overlijden van uw moeder een man uit China naar u toe kwam en zei dat zowel uw moeder als hijzelf in China in de gaten werden gehouden. Toen u vervolgens naar zijn naam werd gevraagd, verklaarde u eerst deze niet te willen noemen en daarvoor aan betrokkene eerst zijn toestemming zou moeten vragen. Er werd u daarom nogmaals gewezen op het vertrouwelijk karakter van de asielprocedure en daarop verklaart u (CGVS 1, p.11) dat het om een zekere N.(...) gaat, maar vervolgens moet u erkennen zijn familienaam niet eens te kennen. Nochtans geeft u aan de betrokkene reeds lang gekend te hebben. U verklaart voorts (CGVS 1, p.11) dat hij een heel machtig man was van de Oeigoerse diaspora (in China), maar u hebt nooit geweten wat hij in die hoedanigheid deed. Uw zoon zou, in de periode dat u werd gearresteerd op 19 september 2011, zelf zijn opgepakt. U weet niet of uw zoon lichamelijk mishandeld werd en op de vraag hoe lang uw zoon werd vastgehouden, verklaart u eerst (CGVS 1, p.18) dit niet te weten omdat u zelf niet thuis was, maar vervolgens verklaart u te denken dat het gedurende enkele uren was (CGVS 1, p.18). U legde enkele opsporingsberichten voor ter staving van uw asielaanvraag. Blijkens uw verklaringen was het uw broer die deze verzamelde. Eén van de opsporingsberichten zou uw broer hebben gekregen van een Oeigoer die voor de politie werkte en die u goed kende, maar toen u vervolgens werd gevraagd wie die agent was, erkent u dit niet te weten (CGVS 2, p.5). Op de vraag of uw (talrijke) familieleden in uw herkomstland tegenwoordig nog problemen kennen, verklaart u (CGVS 1, p.16) dat uw broer problemen heeft. Bij het verzamelen van documenten, ter ondersteuning van uw asielaanvraag, werden hem vragen over u gesteld, maar u erkent niet te weten door wie of welke dienst dit gebeurde (CGVS 1, p.16-17). Er zouden uw broer vragen over u gesteld zijn na het bezorgen van een oproeping, maar u weet niet wat met deze oproeping gebeurd is (CGVS 1, p.17). Of er andere familieleden van u worden lastig gevallen, weet u hoegenaamd niet en bovendien erkent u zich daaromtrent zelfs niet geïnformeerd te hebben (CGVS 1,

p.17). Welnu, dat u over tal van aspecten, die betrekking hebben op uw asielrelaas, getuigt van dergelijke mate van onwetendheid, doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Voorts moet worden benadrukt dat uw gedrag zeer moeilijk verenigbaar is met de door u beweerde vrees.

Op de vraag, tijdens uw eerste uitgebreid asielgehoor, wie u vreest in uw herkomstland, verklaart u (CGVS 1, p.8) er het Comité van Nationale Veiligheid te vrezen. Daarop kreeg u de vraag of u hiermee aangeeft "de autoriteiten" in uw herkomstland te vrezen. U bevestigt dit uitdrukkelijk (CGVS 1, p.8). Welnu, hoewel u bij de Dienst Vreemdelingenzaken – net als uw partner – verklaarde illegaal van Kazachstan naar België gereisd te zijn, gaf u tijdens uw eerste gehoor door het Commissariaat-generaal toe legaal naar België gereisd te zijn (CGVS 1, p.2) en bijgevolg bij de Dienst Vreemdelingenzaken leugenachtige verklaringen te hebben afgelegd over uw reisroute én de daarbij gebruikte reisdocumenten. Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt (CGVS 1, p.4) dat u Kazachstan legaal verliet, in casu per vliegtuig vanuit de luchthaven van Almaty én in het bezit van een internationaal paspoort met een geldig Schengenvisum. U geeft aan dat uw paspoort – en dat van uw partner – op de betreffende luchthaven aan een uitgebreide controle werd onderworpen (CGVS 1, p.4). Welnu, dat u kennelijk uw herkomstland op legale wijze verliet, in casu via een luchthaven, en hierbij het risico nam om door de autoriteiten, die u meermaals verklaarde te vrezen (CGVS 1, p.4 en 8), getraceerd te worden, doet in zeer ernstige mate afbreuk aan de ernst van uw beweerde vrees. Deze vaststelling is zeker belangrijk in het licht van uw andere verklaringen, waaruit zou blijken dat u door de autoriteiten verboden werd om het land te verlaten omdat ze wilden dat u voor hen als informant zou werken (CGVS 1, p.16). U verklaart ook (CGVS 1, p.16) dat als u aan deze afspraak trachtte te ontkomen, u dan voor uw leven zou moeten vrezen. Dat u niettemin verkoos om via de luchthaven, en de daar gebruikelijke uitgebreide persoonlijke controles, uw herkomstland te ontvluchten, doet inderdaad afbreuk aan de ernst van uw beweerde vrees.

In het verlengde van de vorige vaststelling moet worden opgemerkt dat u eerder, in uw herkomstland zelf, ook blijk gaf van een gedrag dat moeilijk verenigbaar is met uw beweerde vrees. Zo zou u uw woon- en tevens werkplaats Chilik hebben verruild voor een verblijfplaats in Almaty, omdat u teveel druk vanwege plaatselijke autoriteiten (in Chilik) ervoer. U "verstopte" zich in Almaty (CGVS 1, p.15). In het kader van door u neergelegde oproepingen (uitgereikt in Chilik) verklaarde u (CGVS 2, p.5) dat u nog regelmatig naar Chilik ging. Ook later tijdens uw tweede asielgehoor, verklaarde u tussen Almaty en Chilik te pendelen (CGVS 2, p.17). Dat u uw verblijfplaats in Chilik verruilde voor een andere verblijfplaats, in Almaty, omdat u de plaatselijke autoriteiten in Chilik dusdanig vreesde, maar niettemin nog regelmatig naar daar pendelde (in verband met uw werk), waar u de oorsprong van al uw problemen situeert, doet eveneens afbreuk aan uw beweerde vrees.

Op basis van de hiervoor gedane vaststellingen kan in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging volgens de bepalingen van de Vluchtelingenconventie. Daarnaast dient te worden toegevoegd dat louter uw etnische origine evenmin aanleiding geeft om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging te weerhouden. Uit de informatie blijkt immers dat er de laatste jaren geen sprake is van daden van vervolging ten aanzien van Oeigoeren omwille van hun origine en dat de relatie met andere etnische groepen en met de staat als doorgaans goed worden omschreven door vertegenwoordigers van de Oeigoerse gemeenschap. Aangezien u, behoudens de voormelde asielmotieven geen andere problemen in uw herkomstland inroept, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade volgens de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat om de gedane vaststellingen in positieve zin te wijzigen. U legt uw identiteitskaart en deze van uw partner voor en verder uw reispaspoort (en dat van partner), uw rijbewijs (en dat van partner), geboorteaktes van uw kinderen, identiteitskaart van uw moeder. Deze documenten bevatten gegevens over de identiteit van uzelf, uw partner, uw kinderen en uw moeder, die in het kader van uw huidige asielaanvraag, niet betwist worden. U legt de huwelijksakte van u en uw partner en van uw ouders voor. Deze documenten bewijzen de formele band tussen enerzijds uw partner en uzelf, anderzijds tussen uw ouders, wat hier evenmin ter discussie staat. Voorts legt u de overlijdensakte van uw moeder voor. Dit document bewijst het overlijden van uw moeder en het feit dat dit overlijden door de autoriteiten in uw herkomstland geregistreerd werd, maar op geen enkele wijze ondersteunt het document uw verklaringen, in casu over de datum van overlijden, de plaats van overlijden en de doodsoorzaak. U verklaart (CGVS 1, p.10) dat uw moeder overleed op 16 juli 2010 en niet, zoals vermeld in het document op 7 augustus 2010, maar u brengt geen overtuigende elementen aan die uw versie van de feiten (datum overlijden moeder) staakt. Bijgevolg mag gesteld worden dat deze overlijdensakte niet weerhouden wordt als stavingsstuk bij uw asielrelaas, waaruit moet blijken dat uw moeder overleed na het toedienen van een dodelijke injectie omdat ze de Oeigoerse gemeenschap in China steunde. U legt 3 oproepingen voor, maar in geen enkele oproeping staat vermeld in welke hoedanigheid, noch voor welke zaak u werd opgeroepen. U legt 2 opsporingsberichten

voor. Het betreffen kopieën, die sowieso een geringe bewijswaarde hebben, daar ze makkelijk vatbaar voor manipulatie zijn, maar hier kan tevens opgemerkt worden dat documenten niet in staat zijn om een ongeloofwaardig bevonden relaas te verschonen. U legt een foto voor, waarop uzelf, blijkens uw verklaringen, te zien zou zijn tijdens uw arrestatie op 19 september 2011. Welnu, vooreerst werd deze arrestatie, op basis van eerdere vaststellingen sowieso reeds ernstig in twijfel getrokken, maar van een dergelijke foto kan sowieso niet met zekerheid worden vastgesteld waar, wanneer en in welke omstandigheden deze gemaakt werd. Bovendien is fotografisch materiaal makkelijk te manipuleren en kan niet uitgesloten worden dat gesuggereerde feiten/situaties geënceneerd werden. U legt een brief voor van Rebiya Kadeer, de voorzitter van het World Uyghur Congress (WUC). Van deze brief erkent u (CGVS 2, p.4) dat hij op uw vraag en louter op basis van uw verklaringen werd opgesteld. Bijgevolg kan een dergelijk document niet als objectieve bron ter staving van verklaarde problemen gelden en evenmin bevat het document informatie over de door u beschreven vervolgingsfeiten. In verband met het verslag van een forensische expertise, wordt verwezen naar een eerder gedane vaststelling. Op basis van al hetgeen voorafgaat, moet geconcludeerd worden dat de door u voorgelegde documenten niets aan de negatieve eindbeoordeling van uw asielaanvraag kunnen wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) en van artikel 1 (2) van het Protocol op het statuut van vluchtelingen, van de artikelen 48/3 en 52 juncto artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht en van het onpartijdigheids- en het rechtszekerheidsbeginsel. Verzoeker benadrukt dat er in zijn hoofd wel degelijk een vrees voor vervolging bestaat omdat hij een vooraanstaande rol speelde in de Oeigoerse gemeenschap en hierdoor meermaals tegen de schenen stampte van de Kazachse autoriteiten. Tevens wijst verzoeker erop dat hij op het einde weigerde om smeergeld te betalen en hij onderdook, waardoor zijn persoonlijke situatie verslechterde en zelfs rampzalig werd. Uit het feit dat hij reeds zonder reden werd gearresteerd en in elkaar werd geslagen en dat zijn zoon zonder reden werd opgesloten, kan men toch afleiden dat zijn situatie delicaat is en er reeds vervolging heeft plaatsgevonden. Doordat hij reeds is afgeranseld door onbekenden, met zware verwondingen en een ziekenhuisopname tot gevolg, is er volgens verzoeker zonder twijfel sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade waarbij men hem duidelijk heeft laten aanvoelen dat, indien hij niet zou meewerken, hij en zijn gezin dit niet zouden overleven.

Hierbij stipt verzoeker eveneens aan dat de stukken die hij aan zijn verzoekschrift heeft toegevoegd aantonen dat de situatie voor Oeigoeren helemaal niet optimaal is, dat I. A. hem kent en een schrijven voor hem heeft opgesteld waaruit blijkt dat er wel degelijk minstens een risico op ernstige schade bestaat. Met betrekking tot de motiveringsplicht licht verzoeker toe dat de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd op waarschijnlijkheden en mogelijkheden door het gebruik van de termen ‘het is niet aannemelijk’, ‘het is opmerkelijk’, en ‘het kan wijzen op’, maar dat nergens zwart op wit wordt gesteld dat zijn beweringen foutief zijn. Verzoeker stelt dat hij meermaals verplicht werd om antwoord te geven op bepaalde vragen in verband met data, waarbij hem moeilijk kan worden aangewreven dat deze soms onjuist zijn. In dit verband wijst verzoeker erop dat bepaalde gegevens verkeerd vertaald zijn, hetgeen hij, gezien zijn gebrekkige kennis van de Nederlandse taal, op het moment zelf niet kon opmerken. Met betrekking tot de weigering van de subsidiaire bescherming stelt verzoeker dat hij voldoende bewijzen heeft dat de situatie voor Oeigoeren zeker niet veilig is en dat hij, als vooraanstaande Oeigoer, zo mogelijk nog meer te vrezen heeft en er dus wel degelijk een risico op ernstige schade bestaat. Wat de schending van het onpartijdigheids- en het rechtszekerheidsbeginsel betreft, merkt verzoeker op dat er zich reeds vóór de aanvang van het eerste interview een incident voordeed waarbij de “afgevaardigde van de Commissaris” aan een collega zei: “Let the execution begin”, alsook “And action”. Verzoeker meent dan ook terecht te twijfelen aan de onpartijdigheid van de “afgevaardigde van de Commissaris” die doorheen het volledige interview te kennen gaf geen woord van zijn relaas te geloven en minachtend reageerde op de antwoorden van verzoeker. In het licht hiervan meent verzoeker recht te hebben op een nieuw interview.

Bij de “*bespreking*” van zijn middel gaat verzoeker in op zijn profiel en de stelling van de commissaris-generaal dat enkel personen met een bijzonder profiel ernstigere problemen kennen. Verzoeker poneert dat hij wel degelijk bewezen heeft over een bijzonder profiel te beschikken omdat zijn moeder een zeer vooraanstaande rol speelde in de Oeigoerse gemeenschap van China wat wordt bewezen door de vele bezoeken die zij aan China bracht tijdens haar leven en de onopgehelderde omstandigheden van haar dood. Door het feit dat verzoeker haar taken overnam, werd volgens hem aangetoond dat ook hij een prominente rol speelde waardoor zonder twijfel kan worden aangenomen dat ook hij ernstigere problemen kreeg. Verzoeker benadrukt dat hij zijn land niet wilde verlaten en gedurende een tiental jaren zonder morren smeergeld heeft betaald, en dat pas na een drastische verhoging en de arrestatie van zijn kinderen de situatie onhoudbaar werd. Volgens verzoeker bewijst de snelheid waarmee ze erachter zijn gekomen dat hij gevlucht is, de voorname rol die hij speelt binnen de Oeigoerse gemeenschap. Door sommige Oeigoeren, zo vervolgt verzoeker, wordt hij nu als een verrader beschouwd omdat hij hen in de steek heeft gelaten. Verder wordt zijn voorname rol volgens verzoeker aangetoond door het feit dat hij ongestoord met R. K. op de foto kan, wat niet vanzelfsprekend is gezien de bescherming die deze laatste uit veiligheidsoverwegingen dient te genieten. Aangaande de tegenstrijdige verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote over zijn verblijf in het ziekenhuis, vermeldt verzoeker dat hij effectief heeft gebeld naar zijn echtgenote, maar dat zij niet opnam waardoor zij er ook niet van op de hoogte is. Volgens verzoeker is de commissaris-generaal nooit verder met verzoeker op dit telefoongesprek ingegaan, maar wordt dit wel aangegrepen om de asielaanvraag af te wijzen. Verzoeker wijst erop dat hij dit nochtans in zijn tweede interview heeft verduidelijkt. Verder blijft verzoeker bij zijn standpunt dat hij wel degelijk op 19 september 2011 in het ziekenhuis werd opgenomen en dat het neergelegde document een administratieve vergissing bevat door melding te maken van respectievelijk 21 en 22 september. Verzoeker stelt dat hij niet inziet waarom hij hierover zou moeten liegen. Ook met betrekking tot de tegenstrijdigheid aangaande het al dan niet persoonlijk ontvangen van de oproepingen, stelt verzoeker dat hij de drie voorgelegde oproepingen persoonlijk ontving, maar andere oproepingen soms niet persoonlijk overhandigd kreeg, waardoor er geen tegenstrijdigheid bestaat. Tevens bevestigt verzoeker dat hij niet meer zeker is of kapitein M. wel of niet bij hem thuis is geweest. In dit verband stelt verzoeker dat hij sedert 2001 maandelijks smeergeld diende te betalen en dus niet meer zeker weet of de kapitein wel of niet bij hem thuis is geweest en dat hij door de voortdurende vragen nog meer gaan twifelen is en gewoon niet meer wist wat hij moest antwoorden. Wat betreft de tegenstrijdigheden over de ziekenhuisopname van zijn moeder in China en het vergezellen van zijn moeder in China door zijn zus, stelt verzoeker dat hij zelf niet altijd over alle informatie beschikt. Hij stelt wel formeel dat het de eerste keer was dat zijn zus zijn moeder vergezelde en dat de vraag zelf dubbelzinnig was of alleszins zo vertaald werd, omdat er gevraagd werd of er meestal iemand zijn moeder vergezelde waarop hij antwoordde dat er wel vaker iemand zijn moeder vergezelde naar China, maar dat hij dit meestal zelf deed en dat het dus de eerste keer was dat zijn zus dit deed. Verzoeker benadrukt verder dat hij wel degelijk in augustus 2011 en niet begin 2011 naar Almaty is verhuisd. Verzoeker geeft toe dat hij door andere asielzoekers aangeraden werd hierover te liegen, maar dat hij in het tweede interview de waarheid heeft gesproken, hetgeen hij ook heeft verklaard aan de commissaris-generaal.

Vervolgens wijst verzoeker er met betrekking tot zijn kennissen in China op dat het in de Kazachse cultuur niet de gewoonte is om elkaars achternaam te kennen en dat iemand nogal snel als een broer wordt beschouwd. Dit woord, zo oppert verzoeker, heeft echter een heel andere connotatie dan in onze cultuur en hij stelt dat daarmee makker of kameraad wordt bedoeld.

Verder stipt verzoeker omtrent zijn reisweg aan dat hij via legale weg per vliegtuig zijn land is ontvlucht, maar dat er in Kazachstan nog veel corruptie is en hij smeergeld betaalde en zo op het vliegtuig kon geraken.

Naar aanleiding van de vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoeker geen reëel risico op ernstige schade bewijst, merkt verzoeker op dat de verschillende opsporingsberichten, die hij ook als bijlage bij zijn verzoekschrift toevoegt, en de verzoeken tot het betalen van smeergeld, wel degelijk aantonen dat hij zich in een hachelijke positie bevond. Hij werd trouwens zonder reden gearresteerd en geslagen en zijn zoon werd ook opgepakt, waardoor volgens hem de kans op reële schade bestaat.

Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker documenten toe over de situatie van de Oeigoerse gemeenschap (een brief van R. K. voor verzoeker), een brief van I. A., de voorzitter van de Oeigoerse gemeenschap in België, een kopie van een opsporingsbericht en een foto van verzoeker en R. K.

Op 5 maart 2013 maakte verzoeker per aangetekend schrijven een kopie over van een attest dat hun woning in Kazachstan is afgebrand en er sprake is van brandstichting, met vertaling, waarvan ter terechtzitting het origineel wordt voorgelegd.

2.2. Vooreerst merkt de Raad merkt op dat, voor zover in het middel de schending wordt aangevoerd van artikel 52 van de vreemdelingenwet, het middel juridische grondslag mist. In casu kan de schending

van dit wetsartikel immers niet dienstig worden opgeworpen aangezien de beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoekers de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te weigeren of toe te kennen. De schending van artikel 52 van de vreemdelingenwet kan dan ook niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

2.3. Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 21 februari 2011, nr. 211.392). De insinuaties van verzoeker aan het adres van de protection officer van het Commissariaat-generaal worden niet met objectieve elementen gestaafd. Verzoeker beweert weliswaar dat de dossierbehandelaar doorheen het volledige interview te kennen gaf geen woord te geloven van zijn relaas, maar dit blijkt niet uit het gehoorverslag. Bij aanvang van zijn tweede gehoor werd verzoeker trouwens gevraagd of hij opmerkingen had in verband met het vorige gehoor, waarop hij negatief antwoordde (stuk 5, gehoorverslag CGVS II, 29 oktober 2012, p. 1). Verzoeker duidt bijgevolg niet concreet aan op grond waarvan hij zou besluiten tot partijdigheid van de dossierbehandelaar op het Commissariaat-generaal, noch welke bijkomende gegevens hij zou verstrekken in een nieuw interview waarop hij – ten onrechte – aanspraak meent te mogen maken.

2.4. Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.5. In de bestreden beslissing waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt er in de eerste plaats op gewezen dat er enkel voor Kazachse Oeigoeren met een bijzonder profiel problemen rijzen en dat verzoeker, die enkel wat financiële steun gaf aan Oeigoeren in China, niet aannemelijk maakt dat hij om deze reden vervolging heeft ondergaan of te vrezen heeft. Zo werd door de commissaris-generaal vastgesteld dat de verklaringen van verzoeker en deze van zijn partner op meerdere punten tegenstrijdig zijn en dat hij zelf niet consistent is. Naar aanleiding van zijn ziekenhuisopname na de fysieke aanval van 19 september 2011 werd vastgesteld dat verzoeker en zijn partner andersluidende verklaringen aflegden over de vraag of verzoeker had aangekondigd dat hij het ziekenhuis zou verlaten. Bovendien wordt in de beslissing gewezen op het feit dat de verklaringen van verzoeker over de dag waarop hij geslagen werd niet overeenstemmen met het forensisch expertiseverslag dat hij dienaangaande neerlegt, hetgeen zijn geloofwaardigheid in belangrijke mate ondermijnt. De commissaris-generaal wijst er ook op dat verzoeker zijn verklaringen wijzigt met betrekking tot het al dan niet persoonlijk ontvangen van de neergelegde oproepingen. Er wordt in de beslissing nog gewezen op het feit dat verzoeker zijn verklaringen wijzigt over de ziekenhuisopname van zijn moeder in China en weinig coherente verklaringen aflegt over de vraag of zijn zus zijn moeder vaak vergezelde als zij naar China ging. Verder stipt de commissaris-generaal aan dat verzoeker volatiele verklaringen aflegt omdat hij initieel zei dat kapitein M. nooit bij hem thuis langskwam, waarna hij zijn verklaringen aanpaste en zei dat hij soms wel bij hem thuiskwam, terwijl hij beweerde dat hij niet wist of zijn partner kapitein M. ooit gezien had. Ook over het moment waarop verzoeker zich in Almaty ging vestigen, legde hij tegenstrijdige verklaringen af. Daarnaast wordt in de beslissing vastgesteld dat verzoeker onwetend is over bepaalde elementen. Zo bleek verzoeker de familienaam niet te kennen van de man die hij in China via zijn moeder leerde kennen en die een soort broer van hem werd en weet hij niet wat deze man zoal deed. Ook van de persoon die het lichaam van zijn moeder, nadat ze in China in verdachte omstandigheden was omgekomen, had gerepatriëerd, kende hij enkel de voornaam, hoewel verzoeker beweerde dat het een goede kennis was. Verzoeker bleek evenmin op de hoogte van de plaats waar zijn moeder in China was gehospitaliseerd noch van de naam van de man die hem bij de herdenking van het overlijden van zijn moeder verwittigde dat hij en zijn moeder in China in het oog werden gehouden. Wat de arrestatie van zijn zoon betreft, wijst de commissaris-generaal erop dat verzoeker niet weet of deze lichamelijk werd mishandeld. Tenslotte bleek verzoeker geen informatie te kunnen verstrekken over de problemen die de rest van zijn familie-

leden kenden als gevolg van de vragen die zijn broer had gekregen toen hij de opsporingsberichten verzamelde die verzoeker thans voorlegt. Bovendien werd vastgesteld dat het gedrag van verzoeker moeilijk te rijmen is met een gegronde vrees voor vervolging aangezien hij enerzijds verklaarde de autoriteiten te vrezen, maar anderzijds beweerde op legale wijze vanop de luchthaven van Almaty uit zijn land van herkomst te zijn vertrokken met een internationaal paspoort en geldig Schengenvisum. Tevens bleek verzoeker enerzijds te stellen dat hij in Almaty onderdook om de druk van de plaatselijke autoriteiten in Chilik te ontlopen, terwijl hij later verklaarde dat hij voor zijn werk regelmatig pendelde tussen Almaty en Chilik. De commissaris-generaal besluit dat verzoeker op grond van bovenstaande vaststellingen niet als vluchteling kan worden erkend en dat zijn Oeigoerse etnische origine op zich, zoals blijkt uit de objectieve informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, evenmin volstaat om een gegronde vrees voor vervolging te weerhouden. Met betrekking tot de neergelegde documenten wordt in de beslissing gesteld dat deze de negatieve eindbeoordeling van zijn asielrelaas niet kunnen wijzigen.

2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.7. De Raad wijst erop dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 4 januari 2006, nr. 153.278; RvS 10 maart 2006, nr. 156.221). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waartoe hij in gebreke blijft. Door te herhalen dat hij wel degelijk problemen kende omdat hij weigerde smeergeld te betalen en zijn bewering dat hij werd afgeranseld met een ziekenhuisopname tot gevolg, doet verzoeker immers geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal waaruit blijkt dat hij zowel over zijn contacten met kapitein M. als over zijn ziekenhuisopname die het rechtstreekse gevolg was van het feit dat hij werd afgeranseld, tegenstrijdige verklaringen aflegde (Bestreden beslissing, p. 2), waardoor er aan de voorgehouden vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht.

2.8. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). Waar verzoeker opwerpt dat nergens zwart op wit wordt gesteld dat zijn beweringen foutief zijn, wijst de Raad erop dat de motiveringsplicht dit geenszins vereist.

2.9. Van een asielzoeker mag redelijkerwijs worden verwacht dat bepaalde gebeurtenissen dermate in diens geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Verzoeker stelt dat hem niet kan worden verweten dat bepaalde data onjuist zijn omdat hij "verplicht" werd om op deze vragen een antwoord te geven. Uit het gehoorverslag blijkt nochtans dat naar aanleiding van de foto die verzoeker neerlegde werd gevraagd wanneer deze arrestatie plaatsvond, waarna verzoeker (spontaan) het volgende antwoordde: "In september; de 19^e, 2011. Ik herinner het me nog goed(...)" (stuk 9, gehoorverslag CGVS I, 17 september 2012, p. 6). Na zijn vrijlating zou verzoeker op weg naar huis bewusteloos zijn geslagen en zou hij tot 21 september in het ziekenhuis hebben verbleven (Ibid, p. 7). Uit het stuk dat verzoeker neerlegde, blijkt echter dat hij op 21 september rond 20.00 u door drie personen van Aziatische afkomst zou zijn geslagen (stuk 24,

Documenten, Verslag forensisch medisch onderzoek, 16 februari 2012). De situering in de tijd in het document valt onmogelijk te rijmen met verzoekers verklaringen. Het verweer van verzoeker dat hij fouten maakte in de data omdat hij verplicht zou zijn geworden om op de vragen te antwoorden, mist feitelijke grondslag, aangezien uit niets blijkt dat hij onder druk zou zijn gezet. Door thans in zijn verzoekschrift te bevestigen dat hij op 19 september in het ziekenhuis werd opgenomen en met zijn blote bewering dat het neergelegde document een administratieve vergissing zou bevatten, ondergraaft verzoeker niet alleen de bewijswaarde van de door hemzelf neergelegde stukken, maar slaagt hij er ook niet in om de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal te ontcrachten. Ook de a posteriori-uitleg van verzoeker dat bepaalde gegevens verkeerd vertaald zouden zijn, kan allerminst worden bijgetreden, aangezien verzoeker geen enkel concreet voorbeeld geeft van een onjuiste vertaling en uit het administratief dossier blijkt dat hij bij beide gehoren uitdrukkelijk aangaf de tolk goed te begrijpen (stuk 9, gehoorverslag CGVS I, 17 september 2012, p. 1; stuk 5, gehoorverslag CGVS II, 29 oktober 2012, p. 1).

2.10. Blijkens het gehoorverslag verklaarde verzoeker uitdrukkelijk dat hij de 3 oproepingen die hij had neergelegd (stuk 24, documenten, oproepingen) persoonlijk in Chilik had ontvangen (stuk 5, gehoorverslag CGVS II, 29 oktober 2012, p. 5). Uit zijn eerdere verklaringen blijkt echter dat hij ten laatste in augustus 2011 naar Almaty zou zijn verhuisd (stuk 9, gehoorverslag CGVS I, 17 september 2012, p. 3), hetgeen hij thans in zijn verzoekschrift bevestigt, waardoor het eerder onwaarschijnlijk is dat hij de oproepingen, die van het najaar van 2011 dateren, persoonlijk in Chilik zou hebben ontvangen. De loutere affirmatie van verzoeker dat hij de voorgelegde oproepingen persoonlijk ontving, maar andere oproepingen niet overhandigd kreeg, helpt de manifeste ongerijmdheid tussen zijn verklaringen over de oproepingen en zijn verklaringen over zijn verblijfplaatsen niet op. Verder kan bezwaarlijk ernstig worden genomen dat verzoeker niet meer zou weten of kapitein M., die sedert 2001 maandelijks van hem smeergeld eist, al dan niet bij hem thuis is langsgeweest. Indien hij deze persoon werkelijk maandelijks zag, mag van verzoeker toch worden verwacht dat hij weet of deze ontmoetingen op zijn werk of thuis plaatsvonden. De twijfel van verzoeker op dit punt versterkt het ongeloofwaardig karakter van zijn verklaringen.

2.11. De Raad stelt vast dat verzoeker aanvankelijk duidelijk verklaarde dat zijn zus wel vaker met zijn moeder op reis ging naar China (stuk 5, gehoorverslag CGVS II, 29 oktober 2012, p. 11 in fine). Hierbij was er geenszins sprake van dubbelzinnigheid in de vraagstelling omdat de mededeling van verzoeker kaderde in zijn antwoord op de vraag of zijn zus de activiteiten van zijn moeder in China ondersteunde (Ibid.). Uit het administratief dossier kan dus niet worden afgeleid dat er sprake zou kunnen zijn van een misverstand, zoals verzoeker blijkbaar in zijn middel wil laten geloven. Indien verzoeker werkelijk niet zou beschikken over alle informatie, zoals hij in zijn verzoekschrift toegeeft, ziet de Raad niet in waarom verzoeker deze verduidelijking niet reeds had kunnen geven tijdens het gehoor (RvS 3 maart 2000, nr. 85.818). Hetzelfde geldt trouwens niet enkel voor de, overigens ongestaafde, opmerking van verzoeker dat in de Kazachse cultuur iemand nogal snel als een broer zou worden beschouwd, die verzoeker thans naar voor brengt als verklaring voor zijn onwetendheid over de achternamen van zijn kennissen uit China, maar ook voor zijn huidige uitleg dat hij via corruptie op legale wijze per vliegtuig uit Kazachstan kon vertrekken.

2.12. Tenslotte wenst de Raad te benadrukken dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

2.13. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het Vluchtelingen-verdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Voor zover verzoeker meent dat hij op basis van zijn profiel in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming, merkt de Raad op dat hij geen geloofwaardige elementen heeft aangereikt waaruit zou kunnen worden opgemaakt dat hij werkelijk een prominente rol zou spelen in de Oeigoerse gemeenschap in China. Zoals de verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen, toont de foto van verzoeker en mevrouw K. die aan het verzoekschrift werd toegevoegd (Verzoekschrift, bijlage 5) en die duidelijk genomen is tijdens een betalend etentje waarvan de omstandigheden niet nader worden geschetst, de vooraanstaande positie van verzoeker niet aan. Deze foto is in elk geval niet van aard om

een reëel risico op ernstige schade aan te tonen in hoofde van verzoeker. Verzoeker brengt ook geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.14. Specifiek met betrekking tot de stukken die verzoeker aan zijn verzoekschrift heeft toegevoegd, dient te worden opgemerkt dat noch uit de brief van mevrouw R. K. noch uit de brief van dhr. I. A. (Verzoekschrift, bijlagen 3 en 4), die beide een duidelijk gesolliciteerd karakter vertonen, kan worden afgeleid dat verzoeker een persoonlijk risico op vervolging of ernstige schade loopt. Er wordt inderdaad melding gemaakt van bepaalde moeilijkheden voor Oeigoeren, die trouwens ook in de objectieve informatie van de commissaris-generaal worden vermeld (stuk 25, Landeninformatie, SRB, Kazachstan, Situatie van etnische Oeigoeren (met Kazachs staatsburgerschap) in Kazachstan, 24 november 2011). In de brief van mevrouw R. K. wordt trouwens enkel verwezen naar problemen bij een gedwongen terugleiding van verzoeker naar Kazachstan, terwijl de bestreden beslissing geen gedwongen terugleiding omvat. De neergelegde foto (Verzoekschrift, bijlage 5) werd hierboven reeds besproken (zie punt 2.13). Met betrekking tot het opsporingsbericht dat hij aan zijn verzoekschrift toevoegt (Verzoekschrift, bijlage 6), merkt de Raad op dat verzoeker dit document reeds eerder had neergelegd, dat het een gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopie betreft waaraan geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135) en dat de bewering dat hij door de Kazachse autoriteiten zou worden gezocht, niet ondersteund wordt door geloofwaardige verklaringen. Het document aangaande de vermeende brandstichting in zijn woning, dat verzoeker per aangetekend schrijven van 5 maart 2013 aan de Raad overmaakte en waarvan hij ter terechtzitting het origineel toonde, bevat een verslag van de brandweer, maar laat niet toe om definitieve conclusies te trekken over de oorzaak van de brand en bevat geen informatie over de identiteit van de daders en hun motieven. Bijgevolg is dit document niet in staat om de ongelooftwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te herstellen.

2.15. Er werd geen schending aangetoond van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag of van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden. Er werd evenmin een schending van het onpartijdigheids- en het rechtszekerheidsbeginsel aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng april tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN